

Ha hozzám küldenek egy szép fiatal kokain-függőt, megmutatom neki merre van a kijárat. Ha majd ott áll a fagyban, és a szél a fülébe füttyül, a távolba mutatok és tanácsolom: “Tűnj el a városból és találj olyan helyet, ahol *nem tudsz* anyagot venni.”

A kodein-függő, az alkoholista, a kokain rabszolgája mind orvosi eset, rendben – de nem az én privát rendelőmben.

Az asszisztensnőmnek megmondtam, hogy próbálja meg kirostálni őket, amikor először jelentkeznek. A riasztó csengő azonnal szólaljon meg a fejében, ha elkent beszédet hall, a háttérben ágyúdörgés, az előtérben elhaló füttyülés. Ha a kábszeres áthatol az első szűrőn és magam találkozom szemtől szembe egy ilyen önsorsrontóval, udvariasan azt javasolom, hogy “Én nem az a fajta orvos vagyok, aki segíteni tud önnek. Hadd adjam meg a nevét és címét néhány intézetnek, melyek bizonyára vállalják a kezelését.”

Ha a szenvedélybeteg erre sem távozik, nincs más hátra, mint megnyomni a széke alatti titkos süllyesztő ajtó gombját.

“Kérem a következőt!”